

Sygn. akt VI Ka 402/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Michał Chojnowski (spr.)

Sędziowie: SO Anna Zawadka

SO Anita Jarząbek - Bocian

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 12 września 2016 r.

sprawy W. O. (1) syna M. i J. ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 245 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt III K 813/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. N. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za udzieloną oskarżonemu obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anna Zawadka SSO Michał Chojnowski SSO Anita Jarząbek-Bocian

Sygn. akt VI Ka 402/16

UZASADNIENIE

W. O. (1) został oskarżony o to, że w dniu 23 lipca 2013 roku w L. woj. (...) podczas rozprawy przed Sądem Rejonowym w Legionowie II Wydziałem Karnym, wykonując ręką gesty podejrzenia gardła groził W. O. (2) pozbawieniem życia działając w celu wywarcia wpływu na zeznania w.w. pokrzywdzonej jako świadka w prowadzonym przeciwko niemu postępowaniu karnym o sygn. akt II K 660/13, tj. o przestępstwo z art. 245 k.k.

Wyrokiem z 15 grudnia 2015 roku, sygn. akt III K 813/15 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, III Wydział Karny uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. N. kwotę 1092 złote wraz z VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, na podstawie zaś art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 245 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w wypadku gdy z okoliczności

niniejszej sprawy wynika, iż brak jest możliwości jednoznacznego stwierdzenia znaczenia gestu wykonanego przez oskarżonego w czasie posiedzenia, a zatem brak jest możliwości wykazania, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przesłanki wynikające z przywołanego powyżej przepisu ustawy.

Ponadto skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie bądź też o uchylenie wyroku i rozważenie możliwości wymierzenia oskarżonemu kary o charakterze nie izolacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna, tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonał wszechstronnej i wyczerpującej analizy materiału dowodowego, na podstawie, której poczynił właściwe ustalenia faktyczne, wyprowadzając w oparciu o nie trafny wniosek, że oskarżony W. O. (1) dopuścił się przestępstwa stypizowanego w art. 245 k.k.

Przede wszystkim wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, iż oskarżony dopuszczając się przypisanego mu czynu działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym wywarcia wpływu na świadka. Wszak zasadnie uwzględnił, że oskarżony wykonał gest poderżnięcia gardła patrząc na świadka H. O. i to na chwilę przed rozpoczęciem czynności jej przesłuchania na rozprawie. Ponadto sam oskarżony wyjaśnił, że gestem tym groził pokrzywdzonej w związku ze składaniem przez nią fałszywych w jego ocenie zeznań. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie również w treści depozycji świadka M. S. oraz protokole przebiegu rozprawy przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie z 23 lipca 2013 roku, sygn. akt III K 813/15. Wobec powyższego nie sposób podzielić przekonania apelującego, zgodnie z którym zachowanie oskarżonego mogło mieć na celu jedynie dokuczenie świadkowi, do którego żywi niechęć. Nie ma przy tym znaczenia, że biegli psychiatry stwierdzili u oskarżonego występowanie osobowości nieprawidłowej, albowiem kwestia ta nie zaburzała u W. O. (1) zdolności rozpoznania znaczenia swojego czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem.

Mając na uwadze powyższą argumentację uznać również należy, że wbrew wywodom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił realność zademonstrowanej przez oskarżonego groźby. Opisanie powyżej okoliczności jej okazania, a także dotychczasowe relacje świadka z oskarżonym pozwalają bowiem bezsprzecznie na przyjęcie, że groźba ta wyrażona została na poważnie.

W ocenie Sądu odwoławczego na aprobatę nie zasługuje także zarzut wymierzenia oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary. Na wstępie podkreślić bowiem należy, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w treści art. 438 pkt 4 k.p.k., może zachodzić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na jej wymiar można byłoby przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą orzeczoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku prowadzi jednakże do wniosku, iż Sąd Rejonowy przy wymiarze kary prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności tak obciążających, jak i łagodzących stosownie do dyrektyw określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. i zasadnie przyjął, że wobec oskarżonego brak jest podstaw do zastosowania art. 58 § 3 k.k. i orzeczenie kary ograniczenia wolności albo grzywny w miejsce kary pozbawienia wolności. Biorąc zaś pod uwagę ustawowe zagrożenie przewidziane za przypisane oskarżonemu przestępstwo, tj. od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, wymierzonej mu kary pięciu 5 miesięcy pozbawienia wolności nie sposób uznać za rażąco niewspółmierną.

Zasadnie również Sąd pierwszej instancji uznał, że uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego oraz jego lekceważący stosunek do porządku prawnego i stosowanych dotychczas sankcji karnych wskazuje, że nie występuje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Tym samym w niniejszej sprawie nie występowała podstawa do zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że w sytuacji uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, Sąd odwoławczy jest władny do zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie, tym samym zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego wniosek o uchylenie wyroku celem zmiany rozstrzygnięcia o karze uznać należy za wadliwy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż wobec jego sytuacji majątkowej, tj. niskich zarobków uzyskiwanych z prac dorywczych, ich poniesienie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

Działając na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. N. kwotę 516, 60 zł obejmującą podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej.